

תלמודו בידו

דף יד עמוד ב

א] באלו דרכים אתרוג שוה לאילן, ובאלו דרכים הוא שוה לירק?

ב] מדוע כשליקט ר' עקיבא אתרוג באחד בשבט בשנה השניה שנכנסה לשלישית, הפריש מעשר שני וגם מעשר עני?

ג] מהו שיעור חסרון של שדרה לענין טומאת מת וטריפות?

ד] האם רשאי לנהוג כבית שמאי, או לנהוג כקולות של בית שמאי ושל בית הלל יחד, או כחומרות של שניהם יחד?

א] לערלה, רבעי ושביעית: שוה לאילן. לפיכך אם חנט בשנה שעברה ונלקט בשנה זו, הולכים אחר החנטה. (עיין דף טו. שאלה ב) למעשר: לרבן גמליאל שוה לירק, כיון שגדל אף על מים שאובים, והולכים אחר הלקיטה. לר' אליעזר, שוה לאילן ללכת בו אחר החנטה.

ב] תנא קמא: הסתפק בדעת בית הלל, אם ראש השנה לאילנות באחד בשבט, וכבר נכנסה השנה השלישית, ועליו להפריש מעשר עני. או שראש השנה בט"ו בשבט, ועדיין זו שנה שניה ונוהג בה מעשר שני. ר' יוסי בר' יהודה: הסתפק אם הלכה כרבן גמליאל שמעשר אתרוג נידון כזמן לקיטתו. או כר' אליעזר שניידון כשנת חנטתו, ועליו להפריש מעשר שני.

ג] בית שמאי: נחסרו מן המת שתי חוליות אינו מטמא באהל. ובבהמה נעשית טריפה. בית הלל: אפילו נחסרה חוליא אחת אינו מטמא [לקולא], והבהמה טריפה [לחומר].

ד] לנהוג כבית שמאי: קודם הבת קול שהלכה כבית הלל, מותר. לאחר הבת קול, אסור. כקולות שניהם: המקל כב"ש לענין טריפות, וכבית הלל בטומאת אהל, נחשב רשע. כחומרות שניהם: המחמיר כב"ש בטומאת אהל, וכבית הלל בטריפות, הרי הוא כסיל. - נחשב רשע או כסיל דוקא בדומה לכאן, שטעמי הענינים שוים.

לרפואה שלימה לציפורה בת עלקה בתושח"י